

На гости у Дѣда Господа

Много години се търкулнаха като шарени кълба, отъ какъ е умрѣла баба, а сякашъ е окачено нѣкакво малко портретче за моето сърдце. Кждето да отида, все виждамъ бѣлата ѝ коса, посипана съ пухкавъ снѣгъ, все блещукатъ очилата ѝ, като две прозорчета, задъ които горятъ кротко бабинитѣ счи.

А какъ приказваше сладко, каточе ли капѣше медъ отъ устата ѝ! Всѣка вечеръ ние, децата, заспивахме въ нейния скуть.

Тя винаги ще живѣе въ нашата кжша съ сладкитѣ приказки и веселитѣ очи.

Най-любимото мѣсто за почивка на баба бѣше монастирчето. И всѣка година като минѣше жѣтва и угаснѣше голѣмиятъ пожаръ въ нивитѣ, баба ме обличаше въ нови дрехи, бодваше ми малко здравецъ на калпачето и тръгвахме. И баба се обличаше въ новъ бръченикъ, съ чиста кърпа на главата, въ която свѣткаха чернитѣ очи на топлийкитѣ. Окачваше шарена торбичка съ питка на кривачето, прекръстваше се въ двора, хващаше ме за ржката и ме дръпваше.

Излизахме на полето. Нагазвахме въ жѣлтата трева на ливадитѣ. Цѣлото поле бѣше изгорѣно отъ нѣкакъвъ огънь. Само край рѣката оставаше дѣлгъ вѣнецъ отъ шаваръ и зелена трева. Стърнищата, отъпкани отъ стадата, приличаха на потъмнѣло море. въ което есенното слънце си плакнѣше очитѣ.

Когато ни срещнѣше нѣкой и питаше баба, кжде отива, тя се усмихваше кротко, премѣташе торбичката си на другото рамо и отвърщаше:

— На гости у Дѣда Господа!

Монастирчето бѣше скрито въ зелената шума на вѣковнитѣ борови гори, като шарено птиче. Надничаше изъ сѣнката, чуруликаше сладко пропуканата камбана и вѣтрецътъ отнасяше пѣсенята надолу по равнината.

Старата църква бѣше капнала. Покривътъ ѝ потъваше навжтре, като хълбоче, а две голѣми плочи се отваряха отгоре, като жадни уста. Само златното кръстче свѣткаше надъ зеления мжхъ на камънитѣ.

Вечеръ то блещукаше като фенерче окачено на притихналитѣ столѣтници, които тихо приказваха, а месечината сякашъ кацаше на него и свѣтѣше на покрива златна и хубава.

Подъ една стара лоза, подпрѣна на две дебели греди, шуртѣше чешмичката. Чистата и студена вода се точеше презъ една желѣзна цевъ отъ пушка, падаше на червена плочка долу, прѣскаше се на дребни капчици и ржсѣше широкитѣ листа на лозата.

Две жѣлтурчета бѣха разпукнати подъ чешмата, като ожѣднѣли деца. Настрани имаше столче отъ единъ превитъ клонъ, сжщо като зелена люлка.

Клепалото бѣше окачено за изсушеното стѣбло на една стара вър-